

ХОЧ ЛІТ-РОКІВ НАБРАЛОСЯ Й БАГАТО!

Було й собі б якось до ювілею
Хоч що-небудь віршами написати,
Та не домовлюсь з Музою своєю:
"Не стану" – вперлася – "допомагати!"

Бо літ-років набралось багато,
Аж спину ними тягне до землі,
Так, ювілей, але чи справжнє свято?
Багато-що сховалося в імлі...

Не заслужив за сім десятків років? –
Її спитати хочеться мені,
З якого не підходь до неї боку
Вона не чує – десь вдалечині.

Ну що ж, не розмінююсь на образи,
Обходитись без неї буду сам,
Зліплю до купи ці буденні фрази
Й подякую за поміч небесам.

Чого ж собі сьогодні побажати?
Щоб рідні всі здоровими були
Й одне одного вмiли поважати!
Розумними онуки щоб росли!..

А ще мені самому б трохи віку,

Щоб правнуків побачити й почуть,
Чого ще побажати чоловіку?
Хай збудеться хоч це, все оплачу!

В Артема успіх й Муза тут відразу –
В душі з'являється новий акорд,
Летять слова назустріч, мов в екстазі,
І я розплутую римований кросворд.

А в Жені нові грамоти й медалі
І Лера записалась в перший клас,
У діда радість в самому розпалі,
Бо Муза зве його на свій Парнас.

Отож за Музу я налив півчарки,
За близьких ще сьогодні підніму,
Тепер все зрозуміло й без ремарки,
Без натяків, пояснень – напрямую!

Дата написання вірша: 2021-06-02